

Ileana ZĂRNESCU:

„Nu-mi place așteptarea”

Atunci când un om este întrebat ce vârstă are și îți răspunde „45 de ani”, îi spui politicos „Mulți înainte!” sau „Să fii sănătos!”. În cazul în care întrebi un actor de câți ani este în slujba scenei și acesta îți răspunde de 45 de ani, ești un pic uimit și începe să te macine curiozitatea. Așa mi s-a întâmplat și mie.

În anul 1957, alături de Gheorghe Dinică, Marin Moraru, Dorina Lazăr, Violeta Andrei, Traian Stănescu, Candid Stoica și alții, Ileana Zărnescu (Angelescu, la vremea aceea) păsea pentru prima oară în misterioasa lume a teatrului. Am fost curioasă să aflu care a fost drumul actriței.

Simona Burtea: *Cum ai ajuns pe scena teatrului piteștean?*

Ileana Zărnescu: Acum 45 de ani, când am absolvit, au venit la facultate directori din mai multe teatre din țară. Pe atunci nu exista repartiția. Țin minte că

Ileana ZĂRNESCU

venise directorul de atunci al Teatrului din Braşov, Sorin Grigorescu director la Piteşti, directorul de la Piatra Neamţ, unde au plecat majoritatea colegilor mei, şi alţii. A! Mai era şi cel de la Teatrul Naţional din Craiova.

S.B.: *Ştiu că sunteţi din Craiova. De ce nu v-aţi întors acasă după terminarea facultăţii?*

I.Z.: Există un singur loc la Craiova. L-au dat Ioanei Măgură. M-a afectat acel episod din viaţa mea. Acum mi-a trecut, dar am suferit un pic. Între 1955 şi 1957, urmasem cursurile Şcolii Populare de Artă din Craiova. Doi ani am făcut figuraţie la teatrul craiovean. Mă obişnuisem cu oamenii de acolo, mă apropiasem de ei, dar... nu a fost să fie. Oricum, după primirea pe care am avut-o la Piteşti, n-aş mai fi plecat de aici nici în ruptul capului. Am dat peste oameni minunaţi!

S.B.: *Se ştie că una dintre dorinţele oricărui actor este de a juca în Bucureşti, pentru că aici poţi fi cunoscut şi recunoscut mai uşor.*

I.Z.: Am avut o astfel de strategie când am ales Piteştiul. M-am gândit că sunt între Bucureşti şi Craiova şi, poate, voi juca şi acolo.

S.B.: *Şi aţi jucat în Bucureşti, dar în film, nu în teatru.*

I.Z.: Prin 1981, am jucat în filmul *Iancu Jianu haiducul*, alături de Adrian Pintea, Draga Olteanu-Matei. Atunci am realizat că nu-mi place să joc în filme. Să-ţi spun de ce: într-o zi trebuia să filmăm o scenă, cea a balului. Ne-au chemat de dimineaţă, ne-au machiat, ne-au îmbrăcat şi eram gata. Dar am stat mai bine de jumătate de zi în aşteptarea filmărilor. Mă plictisiseam! Mi-am exprimat cu voce tare dezamăgirea. Draga Olteanu m-a întrebat: „Dar de ce dragă, nu-ţi place?” Nu-mi plăcea aşteptarea. Venisem să joc, să interpretez un rol, şi până să înceapă filmarea, îmi ieşisem din stare. Aşa că nu m-am mai dus la nicio filmare!

S.B.: *Şi v-aţi întors în Piteşti?*

I.Z.: Da. M-am întors la iubirea mea, teatrul, şi la spectatorii care mă aşteptau. Nu poţi să-ţi închipui ce săli arhipline erau. Mă rog, atunci nu existau televiziuni, discoteci şi alte minuni de acestea. Lumea era flămândă de teatru şi găseau un refugiu în spectacolele pe care le prezentam. Se regăseau în ele.

S.B.: *În 45 de ani pe scenă, cam câte roluri aţi adunat?*

I.Z.: Am avut 120 de „vieţi”. Pe toate le-am iubit, de toate am fost apropiată. Fiecare rolşor mi l-am construit cu grijă. Să nu-ţi închipui că am intrat în forţă după ce am terminat facultatea. La început, aveam roluri mici. După o perioadă, simţeam că vreau mai mult şi ştiam că pot dăruia mai mult. Chiar mi-a trecut prin cap să părăsesc scena piteşteană. Zărnescu (Constantin Zărnescu, soţul doamnei Ileana – n.n.), care era un bun regizor, mi-a spus să am răbdare...şi am avut, apoi au urmat roluri de întindere.

S.B.: *Şi care a fost primul „rol de întindere”?*

I.Z.: În 1963, am primit un rol pe care l-am interpretat până a murit soţul meu. Cel de soţie. Glumesc. Şi totuşi, nu e glumă, pentru că, în acelaşi timp, am fost distribuită în *Hangiţa* lui Goldoni. Frumos personaj. Apoi au început să curgă rolurile principale. Şi cine le mai ştie!

S.B.: *Dintotdeauna ați dorit să vă dăruți teatrului?*

I.Z.: Nu știu dacă nu m-am născut cu ideea de a fi actriță. Și a existat un moment în viața mea când am realizat acest lucru. Nu-mi mai aduc aminte când s-a întâmplat. Îmi amintesc că biata mamă și-a dorit să aibă un medic în familie. Dar nu am ascultat-o și am dat la teatru. Să știi că nu am intrat de prima oară. Atunci când m-am văzut pe lista celor respinși, în 1956, am făcut o criză de isterie, m-am dus acasă și de supărare am rupt o pernă, apoi am țipat cât am putut de tare. Dar eram hotărâtă. Așa că anul următor am dat din nou examen. Erau 2000 mii de candidați pe 70 de locuri (era primul an în care se suplimentaseră locurile, după o perioadă lungă în care existau 10 maximum, 20 de locuri). Din 70 de studenți am absolvit doar 44. Iar eu eram în culmea fericirii. Îmi văzusem visul cu ochii.

S.B.: *Iubeați atât de mult teatrul?*

I.Z.: Da! Da! La un moment dat, înainte de a intra la facultate, mi-am zis: „Doamne, femeie de serviciu să fiu în Institutul de teatru, dar lasă-mă să stau aproape de această minunată lume!”

S.B.: *Anii au trecut și iată-vă ajunsă „Doamna Teatrului piteștean”, cu încă un rol important în portofoliu.*

I.Z.: Personajul Elvira, din spectacolul *Mama-E*, este drama unei femei în vârstă, așa ca mine. A fost un rol foarte greu de realizat. Când am citit piesa, nu mi s-a părut că este o capodoperă. Bogdan Cioabă, regizorul spectacolului, mi-a mărturisit că vrea să facă o adaptare și am crezul în el, în talentului lui regizoral. Și a ieșit ceva minunat! Eu i-am tot spus: „Hai să punem ceva în scenă, ceva ca să mai plângă spectatorul, să îi ridice semne de întrebare și să pătrundă în sufletul lui drama care ne înconjoară și pe noi, pe români.” Iar subiectul piesei lui Llosa e perfect valabil și în România. Bogdan este un mare regizor și are o calitate care, din păcate, nu prea mai există la regizorii români: știe să-și facă bine distribuția.

S.B.: *Dacă ar fi să dăm timpul înapoi și să alegeți Teatrul din Craiova, nu cel din Pitești, ce decizie ați lua?*

I.Z.: Niciodată nu am regretat această alegere. Mai ales că am jucat multe roluri care mi-au dat mari satisfacții. Aici, la Pitești, voi rămâne pentru totdeauna. Teatrul și publicul din Pitești sunt familia mea, așa că voi rămâne cu ea tot restul vieții mele. Aoleu! Este 16.45, trebuie să mă pregătesc de spectacol!

...I-am mulțumit doamnei pentru amintirile frumoase pe care mi le-a dăruit și m-am retras din cabina dânzei. După ce s-a îmbrăcat și s-a machiat pentru a o interpreta pe Elvira în Mama-E, a mers în culise și a început să se roage, ca de fiecare dată înainte de reprezentație: „Doamne! Dă-le sănătate colegilor mei, dă sănătate regizorului, Cristinei, Luminiței... (pomenește și mașiniștii, electricienii...) Doamne ai grijă de toți!” Apoi se închină și rămâne tăcută până intră în scenă. Desigur, nu părea o femeie de serviciu, ci exact ceea ce este: o mare actriță, care a adunat, în cei 45 de ani de teatru, atâtea amintiri, pe care, poate, un om obișnuit, nu le-ar fi putut avea.